

Búcsúunk Jolánta nővértől

Február 2-án, a megszentelt élet napján sok szenvedés után hazahívta az Úr Szobonya M. Jolánta nővérünket. Nagyon sokan szerettük őt, köztiszteletben álló nővérünk volt nemcsak itt Debrecenben, hanem Budapesten, sőt az egész országban is. Élete 84 éve idején igen sok viszontagságot élt át, s ezekben kortársai közül kitűnt egyszerűségével, természetességével, őszinteségével, nagy szívével, hűségével és az embert nyomorító hatalmakkal szemben tanúsított bátorságával.

Debrecenben született, vasutas családban nőtt fel a 11 gyermek közül a negyedikként, és élete legnagyobb részében itt élt. Már családjából magával hozta **az élet szeretetét, az egyszerűséget, őszinteséget, a józan, praktikus gondolkozást**, amellyel minden helyzetben föltalálta magát - hiszen a történelem ilyen helyzeteket teremtett -, **az empátiát, az anyai gondoskodást és a bátorságot**.

1950-ben, a szerzetesek deportálása előtt a rendi vezetők hazaküldték a jelölteket, de ő **hűségesen** kitartott a rendben, ezért jelöltként is vállalta az internálást és minden következményét, pl. a beöltözés és fogadalom előtt a 10 évi jelöltséget.

Ezek a tulajdonságai minden szolgálati területen megmutatkoztak.

Tanárként és kollégiumi nevelőként nagyon szerették tanítványai, mert szigorú, igényes és lobbanékony természetű volt ugyan, azonnal megszidta a rendetlenkedőt, de **őszintesége** miatt tanítványai tudták, hogy ezzel le is zárta az ügyet, és minden helyzetben megérezték **szeretetét, közvetlenségét, nagy szívet, anyai gondoskodását**. A tanítványok százai rajonganak érte mind a mai napig.

Debreceni házfőnöksége idején mindezen tulajdonságok mellett megmutatkozott **nagy hite**, praktikus gondolkozása és nagy szeretete: személyválogatás nélkül mindenkire gondja volt, minden rábízottat sajátjának tekintett. Az állami hatóságokkal szemben már akkor is határozottan **képviselte a rend szuverénitását**: engedély nélkül tataroztatta a rossz állapotban levő rendházat, és amikor ezt számon kérték tőle a „hatalmasságok”, akkor bátran vállalta, s mondta, hogy ha ez nem tetszik nekik, kaparják le a vakolatot. A sok feszültség és nyomás miatt sokszor volt hirtelen, és erős kritikával illetett embereket, de utána mindig igazságos volt mindenkivel, és kedvességével **„begyógyította az okozott sebeket”**. Sokan megszerették őt ebben az időben, akik valamiképpen kapcsolatba kerültek az intézménnyel, a nővérekkel.

Budapesti tartományfőnöksége idején is megőrizte emberi **egyszerűségét és közvetlenségét**. **Bölcsen és anyai szívvvel** vezette a tartományt. Erős lélekkel állta a megpróbáltatásokat. Az akkori egyházi vezetők között a legőszintébb és legbátrabb volt a kommunista állami vezetőkkel szemben: mindig őszintén megmondta a véleményét, és nem működött együtt hazug, „kirakat”-megoldásokkal. Amit jónak, igaznak, becsületosnak és emberségesnek tartott, ahhoz a végsőig ragaszkodott, abból **nem engedett semmiféle külső nyomásra**. Az igazság mellett kitartott még az akkori legfőbb egyházi vezető megrovása ellenére is. Kockázatokat vállalva tartott kapcsolatot a létszámstop miatt közösségen kívül rekedt nővérekkel, akik az ő személyes törődése által megélhették, hogy a renchez tartoznak. 1986-ban sem az állam, sem a hivatalos magyar egyház nem vállalta fel a hazánkba látogató Kalkuttai Teréz anya fogadását. Ő befogadta a budapesti rendházunkba és iskolánkba. Ezek miatt az egész országban, az egész magyar egyházban elismert, köztiszteletben álló nővér lett.

Nyugdíjas éveiben ott segített, ahol tudott. Személyes **tapasztalatainak élvezetes, lebilincselő átadásával** sokszor elbűvölte a fiatalabb nővéreket, diákokat, sőt azok hozzátartozóit is.

Áhítattal és meghatódottsággal rácsodálkozott minden szépre és jóra, a természetben és az emberekben meglátta az Úr Isten adományait, csodáit. Ezért tudott mindenkihez közel kerülni, és őt is mindenki szerette. Ezrek tudnának róla történeteket mesélni! Jó volna ezeket összegyűjteni!

A szenvedés keresztjét hosszú ideig hősie lélekkel viselte. Sokan l togat t k n v erek, tanítványok, ismer s k. Mindenki iránt érdeklődött, figyelemmel és imádsággal követte a rend hazai és nemzetközi ügyeit. Az  r nagy ajándéka volt   rendünk és a rábízottak számára!

Most, amikor h l t adunk  let ert, és reméljük, hogy végre az élet teljességével ajándékozta meg az  r, szab lyunknak a tőle származó mondatával búcsúzunk M. Jolánta n v r nkt l: „Hálásan  nnepelj k az életet” (Konst. 7.)

Boldogasszony Iskolan v erek